

Трагічна доля поетів “срібного століття”

Только мертвый, спокойствию рад.

И ненужным привеском болтался

Возле тюрем своих Ленинград...

... Звезды смерти стояли над нами,

И безвинная кончилась Русь

Под кровавыми сапогами

И под шинами черных марушь...

А. Ахматова

<http://blogs.inosm.com/series/2774545/>

Вячеслав Іванов, що проголосив :

“Світ прекрасний!

Людина вільна!”

емігрував

і

сповив свою свободу
рясою католицького
священослужителя.

Гіркою хліба еміграції скоштували **Дмитро
Мережковський та Зінаїда Гіппіус**

Костянтин Бальмонт помер (поблизу Парижу,

окупованого

гітлерівськими

військами)

усіма забутий і хворий

Під час сталінських репресій постраждали всі народи Радянського Союзу. Не є винятком і українці.

1937 Михаль Семенко

був звинувачений у
“контрреволюційній діяльності
проти радянської влади”

розстріляний

І все-таки, незважаючи на трагічну долю багатьох поетів “срібного віку”, при всьому його РОЗМАЇТТІ,

МИТЦІ

діяльно переживали буття

максимально наближали “Я”
ліричного
і “Я” біографічного

до “Я” історичного,

що створює скарбницю вселюдського досвіду

І ми чим далі, тим все пильніше вдивляємось у їхні обличчя:
ось Нобелівські лауреати:

- Іван Бунін,
- Борис Пастернак.

- Анна Ахматова – лауреат міжнародної літературної премії; І.
Анненський знав 14 мов -

і всі вони разом узяті **ЛЮДИ**

найвищої культури

те СВИЧАДО, без якого

неможлив
а
ЛЮДСЬКА
ЦИВІЛІЗА
ЦІЯ

неможлив
е
ЛЮДСТВ
О!